

Bohoslužby v Zábřehu 31.prosince 2014

Mk 10, 17-22

Milé sestry, milí bratři, pomalu se naplňuje další část našeho života. Pomalu se naplňuje další nádoba, do které se ukládá vše, čím jsme žili a co jsme směli přijímat. Můžeme si tedy vybavit, co jak a proč se do této nádoby dostalo. Naše putování dochází k určitému bodu zlomu a to je něco, co velmi připomíná chvíli soudu. Vždyť hodnotíme, shrnujeme, znovu procházíme vše, co se odehrálo a co jsme vykonali. Jak to ob stojí? Nejen před soudem Božím, ale před soudem naším vlastním. Budeme minulý rok považovat za skutečně naplněný? Nebo si spíš jen tak povzdechne nad jeho prázdnotou? Splnilo se, co jsme čekali? A splnili jsme, co se čekalo od nás? Je to hodně otázek a důvodů k zamyšlení nad uplynulým časem.

Je docela zajímavé, že přelom roku je vlastně veliká veselice. Do jisté míry se tak může odrážet vděčnost za to, co směl člověk prožít, možná se ale také odráží radost, že přichází nový rok, který bude lepší než ten předchozí. A to je pozoruhodný moment. Máme radost z toho, že něco končí, protože se těšíme na to nové? Vlastně to do jisté míry člověka naplňuje. Těší se na příchod něčeho nového, protože nové je vždy zajímavější než to staré. Je to nadějnější, protože z toho, co přichází ještě nemůže být člověk zklamán. Tím, co má za sebou, často zklamán být může. Vždyť mnohokrát si řekneme, že by to mohlo být v tom minulém roce lepší, že by se ještě tohle a tohle mohlo lépe podařit. Zkrátka tak nějak se nám vkrádá na mysl nespokojenost, ačkoliv za mnoho věcí jsme zcela jistě vděční. Ale víme, že vždycky může být líp. Vždycky je možné se snažit dostat výš, dál, získat ještě toto, nebo ono. A je-li možnost, nedá to člověku spát, dokud se neposune o kousek dál. Zkrátka nedokážeme zůstat stále na jednom místě ve stavu spíše nehybném a nějakým způsobem zakonzervovaném. A proto s nadějí přijímáme to nové, co přichází a otevírá nám další prostor pro plnění svých snů, pro snahu dojít nějakého naplnění ve svém životě.

Je to docela podstatná otázka, tedy otázka po naplnění v lidském životě. Svým způsobem se jí blíží otázka bohatého muže, který přišel za Ježíšem a ptal se po věčném životě. Ten muž si určitě nežil špatně. Byl bohatý a tak dobrá a pestrá strava pro něj určitě nebyla problém, stejně tak bydlení a zajištění nákladů s ním spojených. Toto všechno asi měl zajištěné. Ale přesto v něm zůstal pocit, že něco zde chybí. Něco ani přes své bohatství zajištěno nemá a přesto by to velmi rád získal. Jedná se o podíl na věčném životě. Jak se k němu dostat? Jasně je jedno, za peníze to koupit nepůjde. Zde je třeba počítat s naprosto jinými hodnotami. To znamená, že k dosažení toho, co skutečně naplní lidský život se nedá dosáhnout tím, že člověk toho dost

nahromadí a vydělá. Jak pozoruhodné. Právě to si totiž člověk do nového roku velmi často přeje. Chce být šťastný a úspěšný, což je něco, co se spojuje právě s tím, že bude mít dost na to, aby si dovilil nač si jen vzpomene. To znamená, že nahromadí co nejvíc věcí, aby měl pocit spokojenosti. Nestačí to, co měl doposud. A tak se konec roku stává oslavou toho, že bude možnost začít zase od začátku, že to, co se nepovedlo je svým způsobem uzavřeno.

V jedné věci Ježíš s tím bohatým mužem souhlasí. To, co doposud získal, či konal skutečně nestačí k získání podílu na věčném životě. Už se s ním ale neshodne na tom, co tedy je potřebné a co stačí. Bohatství je ze hry, stejně jako se nedostatečným ukazuje i zachovávaní přikázání Zákona. K tomu, aby ten muž byl skutečně naplněn vede cesta, která se zdá pozoruhodná. Všeho, co má, se musí zbavit, své jmění rozdat. Cesta k tomu, aby se člověk cítil naplněn, je třeba nikoliv brát, ale dávat. Skutečně pozoruhodná myšlenka, která můžeme dát do souvislosti s přelomem roku. Hodnotíme rok podle toho, co jsme získali, kam jsme se posunuli. Ale co tak podívat na se na ten rok pohledem jiným, pohledem toho, kolik jsme druhým dali, kam jsme posunuli své bližní? Kolik jsme toho nikoliv ztratili, ale věnovali, rozdali, udělali tím někomu radost, pomohli v nouzi? Jak byl z tohoto hlediska rok úspěšný?

Ježíš jde ale ještě o kousek dál. Vyzývá toho muže nejen k tomu, aby vše rozdal, ale také k tomu, aby ho následoval. To je cesta k získání podílu na věčném životě, to je cesta k nalezení toho, co člověka skutečně naplní. Jak tedy vidíme, onen bohatý muž hledal nějakou další výzvu, hledal něco dalšího, k čemu by se mohl upnout. Hledal, co ještě nemá. A Ježíš mu ukázal, že má mnoho nepodstatných věcí, avšak nemá jednu podstatnou, tou je touha po následování Ježíše. Docela se tak ten člověk liší od praotce Abrahama. Jeho cesta se přiblížila ke konci a na jejím závěru stojí nádherné vyznání. Zemřel stár a sytý dnů. Právě z těchto dvou věcí je poznat, že když se ocitá na konci necítí nutkání toho, že ještě něco by chtěl získat, ale cítí pokoj a vděčnost z toho, co mu bylo dopřáno. Docela dobře by si mohl stěžovat, protože zdaleka se nesplnilo všechno, co čekal. Dočkal se dědice. To bylo to hlavní a podstatné. Ale k zaslíbení patřil i dar země. A ta mu nepatřila. Patřila mu jen pohřební jeskyně, kterou si koupil. Jinak ta země byla obsazena jiným národem. Přesto ale nemá Abraham na konci svého putování pocit, že ještě něco mu schází. Jeho život je naplněn poznáním, že Bůh své slovo drží a plní. Nic víc nepotřebuje poznávat a ověřovat. Když se dívá zpět na svůj život, nemá potřebu naříkat, nad tím, co mu ušlo, ale má důvod se radovat z toho, co mu bylo dáno.

Bohatý muž a Abraham jsou téměř protiklady, které oba souvisejí s přicházejícím koncem nějaké éry. Jsou to protiklady, které zápasí i v nás při pohledu na čas, který je za námi. Je samozřejmě dobře, když poznáme, že nám v tom uplynulém čase něco podstatného chybělo, že jsme na něco potřebného včas nemysleli. Brání nám to tak v sebespokojenosti. Na druhou stranu si smíme uvědomit, že ačkoliv bychom rádi vyplnili určitou prázdnotu, kterou při pohledu zpět pociťujeme, nejde to jen tak. Prázdnotu nezaplníme tím, že bude mít stále víc. Zaplníme ji tím, čím budeme, čím se staneme, zaplníme ji tím, že do ní necháme vstoupit Krista Ježíše jako

toho, kterému odevzdáváme svůj život. Právě to ale ten muž učinit nedokázal. Odešel smutný, protože měl majetku hodně a patrně pro něj mnoho znamenal. Poznat, co člověku chybí, zaslechnout cestu, jak to získat, ještě neznamená, že se opravdu něco změní, že se člověku dostane toho, po čem touží. Dost možná, že i to se v nás pořád trochu dohaduje. Věděli jsme, co bychom chtěli, věděli, jak na to, ale něco v nás tomu zabránilo. Nemusel to být zrovna vztah k majetku. Obecně je to zkrátka cokoliv, co má pro nás větší cenu, co je nám dražší, než Bůh. Právě to způsobí, že při pohledu zpět zůstává místo radosti jen hořký pocit prázdnoty.

Dost možná bychom čas na konci roku mohli brát jako takovou generálku druhého Ježíšova příchodu. Ostatně se stále nacházíme v době vánoční, tedy v době oslav příchodu Spasitele. Jak se tedy budeme cítit, až takto staneme před ním a budeme se ohlížet po celém svém životě? Budeme jako Abraham stát s krásným pocitem, že naše dny se naplnily a my jsme za ně vděční, nebo spíše se dostaneme do role bohatého mládence, který odejde smutný, protože vzdát se všeho a jít za Ježíšem je pro něj příliš náročný požadavek? Okolnostmi jsme asi stále více tlačeni do role toho bohatého muže, protože sami toho hodně máme a těžko se spousty věcí dobrovolně vzdáváme. Jak se říká, doba je zkrátka taková. Mnohem důležitější je to, co člověk má, než to, kým je. Proto je pořád nespokojen, proto hledá spíše nedostatky než důvody k vděčnosti. A možná proto raději tráví poslední chvíle roku v bujarých oslavách, i když ani neví, co a proč slaví. Nicméně při takovém radostném slavení je mnohem jednodušší zapomenout na to, co bylo a žít tím, co přijde. Přitom stačí jen trochu se poohlédnout zpět, aby člověk zjistil, že za rok to bude zase to samé, tedy prázdnota a pocit nenaplněnosti, pokud si nevšimne, že těsně před koncem roku se událo něco, co situaci člověka od základu mění – narodil se Ježíš. To je něco, co mění i náš pohled na uplynulý čas. Jakoby skrze něj se díváme směrem dozadu a vidíme něco, co nás rozhodně prázdno nechat nemůže. Stala se spousta věcí. Přišla spousta problémů a výzev, se kterými jsme si poradili někdy lépe jindy hůře. Přišla i selhání. Nebyl to asi ideální rok, kterým bychom se chlubili. Ostatně jako mnohé roky před tím. Přesto si není potřeba rvát vlasy v hořkosti a pocitu studu. Co jsme nestihli, čím jsme selhali, co jsme nedotáhli do konce, to vše se ztrácí pod světlem toho, který se nedávno narodil. A tak vzdor všemu smí zůstat na konci roku v našich nitrech vděčnost a pokoj. Ne proto, co jsme dosáhli, ale proto, že vzdor všemu co se odehrálo přišel i k nám Ježíš a s ním Boží milost. Díky ní se tak smíme radovat nejen z toho, co jsme prožili, ale i z toho, co jsme pokazili a co jeho mocí smí být zase napraveno. Vězme, že je skvělé, když s příchodem něčeho nového smíme dohnat, co se dřív moc nedařilo, tak jako třeba Abraham, když se podruhé oženil. Ale je mnohem skvělejší, když nad tím vším nám největší radostí zůstane naplnění Božího zaslíbení. V tom jsou naše dny skutečně syté.

Pane Ježíši, ohlížíme se zpět a poznáváme, že právě ty jsi největší radostí všech našich dní. Děkujeme za čas, který jsi ty sám naplnil a prosíme dej, ať možnost následování tebe nám zůstává tou největší radostí i do dalšího času.

Bohoslužby na Silvestra 2014

Napsal uživatel Vlastislav Stejskal
Čtvrtek, 04 Červen 2015 10:52 -

Amen.